

Kázeň na text Rímskym 12,1-13 Prezentácia projektov SEŽ v Púchove 15.11.2015

„Prosím vás teda, bratia, pre milosrdenstvo Božie, vydávajte svoje telá v živú, svätú, Bohu príjemnú obeť, vašu rozumnú to službu Bohu. A neprípodobňujte sa tomuto svetu, ale premeňte sa obnovením mysle, aby ste rozsudzovali, čo je vôľa Božia, totiž, čo je dobré, milé a dokonalé.

Lebo mocou milosti, ktorá je mi daná, hovorím každému medzi vami, aby si nemyslel osebe viac ako treba, ale aby skromne zmýšľal, ako Boh komu udelil mieru viery. Lebo ako v jednom tele máme mnoho údov, ale všetky údy nevykonávajú tú istú činnosť, tak aj my mnohí sme jedno telo v Kristu, jednotlivo však sme si navzájom údmi. Keďže však máme rozličné dary podľa milosti, ktorá nám je daná: Kto má proroctvo, nech ono súhlasí s vierou; kto dar služby, nech slúži; kto dar vyučovania, nech vyučuje; kto dar napomínania, nech napomína; kto dáva, nech dáva z úprimnosti; kto je predstavený, nech je horlivý; kto čini milosrdenstvo, nech je ochotný.

Láska nech je bez pokrytectva! Zošklivujte si zlé, pridržajte sa dobrého! Naklonení v láske predbiehajte sa navzájom v úctivosti, nebuďte leniví v horlivosti, duchom vrúci, slúžte Pánovi; vesel'te sa v nádeji, v súžení buďte trpezliví, na modlitbe ustaviční, k potrebám svätých ochotní, k hosťom pohostinní...“

Úvod – dnes je predposledná nedeľa cirkevného roku a to znamená, že nám pripomína Boží súd, pred ktorý sa každý z nás raz postaví. Budeme sa pred Božou tvárou zodpovedať zo svojich skutkov, dobrých i zlých, zo svojich myšlienok, úmyslov a motívov, zo slov uvážených i neuvážených, dobrých, povzbudzujúcich i zlomyseľných, z ohovárania, nadávok i urážok, zo svojich hriechov. Za všetko nesieme zodpovednosť a ponesieme následky. Bez Božej milosti, ktorú máme zasľúbenú a zaistenú vierou v Pána Ježiša Krista, nikto by pred týmto posledným súdom neobstál. Stojí teda zato skúmať sa – ako žijeme, či žijeme podľa vôle Božej, alebo len podľa vlastnej; aké sú skutočné motívy nášho konania; nakoľko úprimná je naša viera, ako sa prejavuje, o čom svedčíme svetu. Robíme Pánu Bohu česť a radosť, alebo Ho skôr zarmucujeme?

Zamyslieť sa nad sebou a svojím konaním potrebujeme nie len ako jednotlivci, ale aj ako spoločenstvo veriacich - cirkvi, kresťanstva, Spoločenstvo evanjelických žien. Zamyslime sa aj nad našimi projektmi k 500-ročnici Reformácie. Aký je ich cieľ, čo nimi sledujeme, prečo ich vlastne robíme? Ide iba o pripomenutie si udalostí spred 500 rokov? Áno aj. Pre nás evanjelikov je to významné výročie, veď z reformačného hnutia v 16. storočí vznikla evanjelická cirkev a podnes má vo svete svoje dôležité poslanie. Evanjelici na celom svete sa pripravujú na toto jubileum najrôznejšími aktivitami. A keď som v septembri t.r. bola v Nemecku na stretnutí partnerských cirkví, veľmi ma potešilo, keď jedna z kompetentných sestier vyhodnotila náš projekt „Gobelín“ ako jeden z najlepších k tomuto jubileu.

Cieľom projektov SEŽ však nie je len spomienka, pamiatka. Nejde len o minulosť, ale aj o súčasnosť a budúcnosť, o zachovanie hodnôt, pre ktoré naši predkovia boli neraz ochotní položiť i životy. SEŽ má k jubileu Reformácie projekty dva. **Reformácia a ženy** je projekt medzinárodný a týka sa výskumu podielu žien na šírení Reformácie a na obrane evanjelickej cirkvi v čase protireformácie. U nás na Slovensku je to výskum jedinečný, prvý. No koná sa i v ďalších krajinách – v Nemecku, kde sa ním zaoberajú už dlhý čas, ako aj v krajinách bývalej Rakúsko-uhorskej monarchie - v Rakúsku, Česku, Poľsku, Maďarsku – s ktorými SR tvorí spoločný projekt. Jeho výsledkom by mal byť hlavne album významných evanjelických žien 16.-18. storočia na Slovensku. No patria k nemu aj semináre, poznávacie cesty, divadelné hry, výstavy... spoločne i v jednotlivých krajinách. A potom je tu náš slovenský projekt „Gobelín“ – **vyšívaná história reformácie**, poľažne kresťanstva a evanjelictva na Slovensku. Cieľom oboch projektov nie je len vydanie knihy alebo výstava obrazov. To sú len

hmotné, viditeľné ciele. Duchovným cieľom je upevnenie viery, budovanie spoločenstva – rodín, generácií, cirkvi, zborov, obcí i vierovyznaní, prebudenie našej ECAV s v konečnom dôsledku oslava Božieho mena. Naplníme tieto ciele? Cítíme pri nich Božie požehnanie?

1.) Apoštol Pavel nám v prečítanom texte dáva návod, čo treba k tomu, aby sme dosiahli takého cieľa, aby cirkev naplnila svoje misijné poslanie, zmysel svojej existencie. Ukazuje nám ako má vyzerat' **pravá služba Bohu**.

Predovšetkým je potrebné pokánie. Musíme si najprv položiť otázku, či sa všetko deje podľa Božej vôle. Respektíve, uvedomiť si, že často žijeme podľa svojej vlastnej vôle, podľa svojich predstáv, že sa často pripodobňujeme svetu. Ved' či sa naše spôsoby, spory, nezhody nepodobajú často správaniu sa politických strán viac než vzťahom sestier a bratov v Kristu? Alebo naopak, prepadáme fanatizmu a odsudzujeme všetkých, ktorí nezmysľajú rovnako ako my. Nedokážeme odpúšťať a cítíme sa lepšími než ostatní? Pokánie znamená zmenu zmýšľania, obnovenie mysle. Len ak toto pripustíme a **dovolíme Duchu Svätému, aby nás znovuzrodil**, dokážeme **rozpoznať Božiu vôľu**, to čo je dobré, milé a dokonalé. A vtedy, podľa nej, môžeme začať rozumnú službu Bohu.

K nej parí **pokora**: nenamýšľať si priveľa o sebe, ale iných pokladať za hodnejších od seba. Prejaví sa to **skromnosťou, vzájomnou úctou, vedomím spolupatričnosti**. Ved' sme údmi jedného tela – Kristovho tela – cirkvi.

2.) Máme rôzne obdarovania a úlohy, ale všetky sú potrebné, cenné, hodné úcty. Dôležité je ich spoznať a prijať a tiež správne ich využiť. Tak v našich cirkevných zboroch: Nieкто vie kázať, vykladať Písmo, iný spievať, hrať na organe, nieкто viesť deti a mládež, nieкто účtovať, udržiavať budovy a záhrady... Tak aj v našom SEŽ: jedna vie organizovať, iná maľovať, iná získavať financie, iná oslovovať ľudí, nieкто rozdávať vedomosti, nieкто pomáhať praktickými radami a zručnosťami. A samozrejme platia i všetky tie dary, ktoré spomína ap. Pavel v liste Rímskym kresťanom: dar prorocstva, služby, vyučovania, dar napomínania, dávania, vedenia, dar milosrdenstva. Dôležitá pri všetkom je úprimná viera a vzájomná láska bez pokrytectva. Blaží nás vedomie, že všetky dary sú od Pána Boha dané nám nie len pre nás samých, ale pre dobro všetkých. Tak to chce náš **nebeský Otec**, tak nás vedie i náš **Pán a jediná hlava Cirkvi – Ježiš Kristus**.

3.) To je správna orientácia života, ktorá robí človeka šťastným alebo aspoň spokojným. Rozdávať Božiu lásku, rozpoznať Božiu vôľu a zladať s ňou tú svoju, je základ skutočného šťastia. Nie je to jednoduché, ale Pán Boh nám predsa vychádza v ústrety. Dáva sa nám poznať, pochopiť Božie slovo ak o to prosíme. V ňom nachádzame všetko potrebné pre život časný i večný. Je až neuveriteľne aktuálne v každej dobe. Ak sa nám s pomocou a pod vedením Ducha Svätého darí nájsť svojho Spasiteľa a zjednotiť sa s ním, dovolíť Mu pôsobiť v nás a cez nás, aspoň niekedy, spoznávame a zažívame radosť z práce, zo služby Bohu i ľuďom a pokoj v srdci založený na Jeho prítomnosti.

Iba vtedy sa nám stáva prirodzenou nádej a radosť aj v súžení, trpezlivosť, vrúcnosť, horlivosť, jednomyselnosť, pohostinnosť; dokonca súcitiť s nepriateľmi, dobrorečenie i tým, čo nás prípadne urážajú alebo dokonca preklínajú, sila nepodľahnúť túžbe po pomste, ale prenechať ju Bohu. To by určite nebolo možné bez Božej pomoci.

Nuž dovolme, aby nás Duch Svätý naplnil a poslúchnime Jeho radu: „**Nedaj sa premôcť zlému, ale dobrom premáhaj zlé.**“ (R12,21)

To sa týka aj nášho projektu – Vyšívanej histórie evanjelictva na Slovensku. Poznávajme svoje dejiny, aj rany a bolesti, ktoré priniesli a nebolo ich málo.. Ale nedajme sa premôcť hnevom, či predsudkami alebo zatrpknutosťou. História je učiteľkou života – hovorí staré latinské príslovie. Nech nás teda naučí poznať a pomenovať všetko, čo nesmieme dopustiť aby sa opakovalo. Kristus premohol smrť i zlo. A my sme predsa Jeho rodina, Sme cirkev - Jeho telo.

Daniela Horínková